

Arrest

nr. 220 468 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart geboren te zijn op 1 januari 1949, dient op 15 juni 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van meer dan drie maanden, in functie van haar Belgische schoondochter.

Op 14 december 2018, met kennisgeving op 15 december 2018, weigert de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2018 werd ingediend door:

*Naam: B. Voorna(a)m(en): F. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 01.01.1949 Geboorteplaats: B. T. Rr (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene deed een aanvraag in functie van haar volwassen schoondochter, mevrouw E. M., A. (...) overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980. Om als ouder van een EU-burger het verblijfsrecht te kunnen bekomen dient aangetoond te zijn dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

Administratief attest N° 379 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko dd 06.09.2018 dat verklaart dat betrokkene geen beroepsactiviteiten had.

- Een attest van het OCMW Antwerpen dd. 06.09.2018 dat verklaart dat betrokkene tot op deze datum geen financiële steun ontving.

Een arbeidsovereenkomst op naam van haar zoon I. B. (RR ...) van zijn tewerkstelling bij R. H. C. V te Wommelgem en loonfiches voor de maanden juli en augustus 2018.

- 2 overschrijvingen via KBC van de referentiepersoon naar betrokkene van 300 euro dd. 25.07.2018 en 29.08.2018.

Bewijs van ziektekostenverzekering voor de periode vanaf 15.06.2018 tot en met 31.12.2019 als persoon ten laste op naam van haar zoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Als bewijs van overmogen wordt er enkel een attest N° 379 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen beroep uitoefende. Het spreekt voor zich dat betrokkene overeenkomstig haar leeftijd, geen beroepsactiviteit meer heeft in Marokko. Dit wil echter niet noodzakelijk zeggen dat zij onvermogen is, zowel op vlak van inkomen als op vlak van onroerende goederen. Bovendien heeft zij haar burgerlijke staat niet toegelicht, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is deze 'onbepaald'. Er kan dus niet worden uitgesloten dat haar echtgenoot wel degelijk vermogend is. Van gehuwden mag worden aangenomen dat zij elkaar ten laste hebben.

De 2 overschrijvingen van de referentiepersoon via KBC van 300 euro op 25.07.2018 en 29.08.2018 kunnen niet aanvaard worden als bewijs van financiële steun aan betrokkene in het land van herkomst of origine. Immers, betrokkene verblijft reeds in België sinds 15.06.2018. De overschrijvingen gebeurden om een Belgisch rekeningnummer. Het is wel degelijk de bedoeling dat er blijf wordt gegeven van een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.06.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"Schending van de artikelen 40bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het middel licht toe:

"Verzoekster diende in de hoedanigheid van bloedverwant in de opengaande lijn van een Unieburger, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 40bis.[1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;" Verweerder weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat verweerder van mening is dat verzoekster niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in het land van herkomst niet ten laste was van haar Belgische schoondochter en dat verzoekster haar onvermogen in haar land van herkomst niet aangetoond heeft.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia¹ en Reyes². Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt

om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. In het geval van verzoekster dient er echter te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' wel aan voldaan is. In de periode dat verzoekster in Marokko verbleef werd ze zowel financieel als materieel ondersteund door de referentiepersoon (zie bijlage). Aan verzoekster werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoekster in haar basisbehoefte werd voorzien. Verzoekster is weduwe en heeft buiten de referentiepersoon niemand die haar ondersteund.

Niet enkel in Marokko wordt verzoekster financieel ondersteund maar ook in België is dit het geval. Om de maand wordt haar een bedrag overgemaakt die haar in haar basisbehoefte voorziet. Verzoekster woont tevens in bij de referentiepersoon en wordt aldus ook materieel ondersteund.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoekster en droeg alle financiële kosten van verzoekster in het land van herkomst. Daarenboven heeft referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste moet vallen van de openbare overheden. Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. "

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]¹ te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart" van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.3. De Raad treedt de verwerende partij bij in haar nota met opmerkingen:

“Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.”

Er wordt vastgesteld dat het middel onvoldoende verduidelijkt op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Bovendien geldt het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor “verwijderingsbeslissingen”. De bestreden beslissing is genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten en is dus geen verwijderingsbeslissing.

Beide onderdelen zijn onontvankelijk.

2.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag is afgewezen omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het verleden in het herkomstland en dat zij haar onvermogen niet afdoende bewijst. Verzoekende partij stelt dat beide motieven, waarop de bestreden beslissing steunt, zouden weerlegd kunnen worden, nl. het niet ten laste zijn van de Belgische schoondochter en het niet aantonen van het onvermogen in het land van herkomst. Verzoekende partij verduidelijkt het begrip ‘ten laste zijn’ op theoretische wijze en gebruikt hiertoe de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ).

Het wordt niet betwist dat in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij haar onvermogen en haar afhankelijkheid moet aantonen, het ten laste zijn van de referentiepersoon, ook toen de verzoekende partij nog in haar herkomstland verbleef. Deze wettelijke voorwaarden zijn cumulatief.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het HvJ in het arrest *Yunying Jia*, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten voorlegde om het ten laste zijn van haar Belgische schoondochter aan te tonen:

“Administratief attest N° 379 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko dd 06.09.2018 dat verklaart dat betrokkene geen beroepsactiviteiten had.

- Een attest van het OCMW Antwerpen dd. 06.09.2018 dat verklaart dat betrokkene tot op deze datum geen financiële steun ontving.

- 2 overschrijvingen via KBC van de referentiepersoon naar betrokkene van 300 euro dd. 25.07.2018 en 29.08.2018.”

De bestreden beslissing antwoordt dat twee overschrijvingen van 300 euro op 25 juli 2018 en op 29 augustus 2018 niet voldoen om de tenlastelegging te bewijzen (deze overschrijvingen gebeurden in België toen de verzoekende partij al in België verbleef) en dat het attest N° 379 van de Marokkaanse overheid enkel spreekt over het niet uitoefenen van een beroep door de verzoekende partij.

Deze motieven zijn juist en vinden steun in het administratief dossier. Dit terwijl bovendien uit de aanvraag (bijlage 19ter) duidelijk blijkt dat aan de verzoekende partij is gevraagd om bewijzen van de tenlasteneming voor te leggen over het verleden. De verzoekende partij heeft de bijlage 19ter ondertekend.

De verzoekende partij houdt voor dat zij weduwe is en volledig afhankelijk is van haar schoondochter en zoon. Uit niets blijkt dat zij recent weduwe is geworden: integendeel, ter gelegenheid van een visumaanvraag, op 22 februari 2016 ingediend, verklaarde de verzoekende partij ook al weduwe te zijn.

Met de voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte stukken toont de verzoekende partij niet aan dat geregeld een bedrag aan haar werd overgemaakt om in haar basisbehoefte te voorzien. De bewering dat de referentiepersoon instond voor alle financiële kosten van de verzoekende partij in het herkomstland blijkt niet.

In het middel verwijst de verzoekende partij naar een “bijlage” die moet aantonen dat zij financieel en materieel ondersteund werd in het herkomstland, maar verduidelijkt niet welke bijlage dit dan aantoont. In de mate dat de verzoekende partij doelt op de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken, gekend onder de nummers 2 en 3, zijn deze niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl van de verzoekende partij mocht verwacht worden in het kader van de zorgvuldigheid, die ook op haar rust, dat zij deze stukken kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing (zie ook punt 2.2.). Temeer stuk 4, toegevoegd aan het verzoekschrift, het tegendeel bevestigt: niemand neemt de verzoekende partij ten laste volgens de Marokkaanse overheid. Ook stuk 5 over het gebrek aan onroerend goed in hoofde van de verzoekende partij is niet kenbaar gemaakt voor de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die haar niet gekend waren. Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij enkel dat de Raad “zal oordelen”. Het gegeven dat zij geen OCMW-steun ontving sedert haar aankomst in België geeft geen elementen weer over het verleden van de verzoekende partij in het herkomstland. Al evenmin de inkomsten van het gezin van de referentiepersoon of de geldstortingen door de referentiepersoon naar de verzoekende partij sinds haar komst in België. Er wordt opgemerkt dat het attest van de Marokkaanse overheid van 20 november 2017 (stuk 3 bij het verzoekschrift) in tegenspraak is met het attest van 30 januari 2018, gekend onder stuk 4: in het ene is sprake van een tenlasteneming door E.M.A., in het andere van 2018 van het gegeven dat niemand haar ten laste neemt.

Zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, ontbreken, voor het nemen van de bestreden beslissing, bewijsstukken die afdoende aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon voor haar aankomst in België. Deze vaststelling volstaat om de aanvraag af te wijzen.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig was en dat de bestreden beslissing een niet correcte beoordeling bevat. De motieven zijn kennelijk redelijk en de verwerende partij heeft de verzoekende partij in de bijlage 19ter uitdrukkelijk uitgenodigd aan te tonen dat zij in het verleden en in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen en vast te stellen dat de verzoekende partij geenszins de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aantoont (zie ook punt 2.2.).

De verzoekende partij verwijst in het middel en citeert uit het arrest Reyes van het HvJ, C-423/12 van 16 januari 2014. Ook in dit arrest stelt het Hof dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële

ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, *Reyes*). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij noch een financiële, noch een materiële ondersteuning van haar schoondochter heeft aangetoond, voorafgaand aan haar komst in België.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN